

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν ἰασηρίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησι δρ. 8.—	Ἔτησι φρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3.—
Αἱ συνδρομαὶ λαμβάνονται τήν 1ην ἑκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτέρ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένον ἔτος, Α' καί Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐλευθερίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθρῖκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰανουαρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 6

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Αὐτὸ τοῦ ἔκαμε μεγάλη, καταπληκτικὴ ἐντύπωσις κ' ἐσυλλογίσθη: «Ἄν μποροῦσα νάντικαταστήσω, μόνο γιὰ λίγα λεπτά, ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ταμίας, θά μοῦ ἦταν εὐκολώτατο νὰ ἀπεξαιρέσω ἕνα ποσόν σημαντικόν. Μὰ τὴν ἀλήθεια ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ μελετήσω.»

Καί ἄφω ἔσθασε ἔς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται μεθοδικώτατα, μὲ τί τρόπο θά μπορούσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τολμηρὸ σχέδιόν του.

Τὴ μιά κατόπι τῆς ἄλλης, ἐπεσκέσθη τὰς κυριωτέρας Τραπεζὰς τοῦ Παρισιοῦ, γιὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐξοικειωθῇ κάπως μὲ τὴ λειτουργία αὐτῶν τῶν καταστημάτων. Τότε εἶβλε στο μάτι τὴν Πιστωτικὴν Τράπεζα. Κ' ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς προτιμήσεως ἦταν μιά περίπτωσις, ποῦ τοῦ φάνηκε πολὺ εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου του.

Ἐμπαύλωναν τὸ κτήριον, κί ἄφω ἐσπούδασε τὰ κατὰ τὸ πικρὸν, ὁ νέος παρετήρησε ὅτι οἱ ἐργάται ποῦ ἔκαναν αὐτὸ τὸ μέγαλωμα, ἔσθθαναν ἐστὸ γιὰ τὴν ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐσωτερικὸν διαδρόμον, ποῦ ἐχρησίμευε γιὰ νὰ μπαίνουν καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἐπὶ γραφεῖα των.

Τὸ προσωρινὸ αὐτὸ ἀνακάτωμα τοῦ ἄρρεσι. Ἐδῶ ἐστήριξε ὅλο του τὸ σχέδιον. Καί σὲ δύο μῆνας, ἄφω τὸ κατέστρωσε μὲ ὄλες τῆς λε-

πτομέρειας, ἄρχισε πιά νὰ προετοιμάζῃ τὴν ἐκτέλεσι.

Ἄλλὰ τοῦ ἐχρειάζετο κί ἕνας βοηθός, ἕνας ἀκούσιος συνένοχος ἢ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀληθινὴν λέξι, ἕνα θῦμα.

Ἄργησε νὰ τὸ διαλέξῃ. Ὁ Ἀγγλᾶς ἔκπερε πρῶτα νὰ σπουδάσῃ τὴν φυ-

σιγνωμίας ὅλων τῶν ταμιῶν τοῦ καταστήματος. Τέλος ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Σομῶ, ποῦ ἦταν, καθὼς γνωρίζομε, ταμίας στὴ θυρίδα τῶν πληρωμῶν.

Γιατί ὁ Ἀγγλᾶς ἐδιάλεξε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον κί ἔχι κανένα ἄλλον;

Γιατί ὁ Σομῶ, μὲ τὰ γένεια του εἶχε μορφήν χαρακτηριστικὴν καὶ τὸ ἴδιον σχεδὸν ἀνάστημα, τὸ ἴδιον σῶμα μὲ τὸν Ἀγγλᾶς. Καί γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σατανικοῦ του σχεδίου, αὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητο.

Ἄφω βρῆκε τὸ θῦμα, ὁ Ἀγγλᾶς ἐπροσπάθησε νὰ τὸ σχετισθῇ. Δὲν ἦταν δύσκολον. Ὁ Σομῶ, ποῦ κατοικοῦσε σὲ προάστειον, ἔτρωγε συχνότερα τὸ μεσημέρι σ' ἕνα μικρὸ ρεστωρὰν τῆς ὁδοῦ Μισοντιέρ, ὅπου ἐσύναζαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι τῆς Πιστωτικῆς. Ὁ Ἀγγλᾶς, ποῦ τὸν παρακολοῦθοῦσε καὶ τὸν κατασκόπευε, τὸ ἔμαθε. Ἄρχισε τότε νὰ πηγαίνῃ κί αὐτὸς ἔς ἐκεῖνο τὸ ἐστιατήριον κί ἐπιτέλους ἔπιασε γνωριμίαν μὲ τὸν Σομῶ.

Ὅσο φυχρὸς καὶ ἀποκρουστικὸς κί ἂν ἦταν συνήθως ὁ Ἀγγλᾶς, ὅταν ὅμως ἤθελε νὰ ἐλκυσθῇ κανένα, ἤξευρε νὰ γίνεταί συμπαθητικὸς. Ἀχαικὸς κί ἀπονήρευτος, ὁ ταμίας δὲν ἄργησε νὰ αἰσθανθῇ φιλιαν γιὰ τὸν καλὸν ἐκείνον νέον τὸν ἥσυχον, τὸν ἐξυπνον κί ἐργατικόν, ποῦ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ ζωὴ του, γιὰ τὰ δυστυχήματά του γιὰ τὴν ἐργασία του καὶ γιὰ τὴν ἀγαπημένην του ἀδελφοῦλα... Ἐτρωγαν μαζὶ καθεμέρα καὶ σὲ λίγες ἐβδομάδες οἱ δύο ἄνδρες ἔγειναν φίλοι στενοί. Ἐπιτέλους, μιά μέρα, ὁ πάρα πολὺ εὐπιστος ταμίας

Ἐπιτέλους ὁ πάρα πολὺ εὐπιστος ταμίας ὠδήγησε τὸν καινούργιον του φίλον ἐπὶ σπιτιῶν τῆς Ἀμερικής» (Σελ. 45, στ. γ.)

ώδηγσε τον καινούργιο του φίλο στο σπίτι: της Ασκήστως.

Από την ημέρα εκείνη ήταν χαμένοι!

«Ας γυρίσωμε τώρα στην ώρα Κολέττα, πού την αφήσαμε να παίζει κοντινά με την θυρωρό.»

Το παιρνίδι αυτό δεν έδασταζε πολύ, γιατί έβρασε ακούσθησε ένα κλειδί, πού μπήκε απέξω στην κλειδαριά της πόρτας του διαδρόμου. Η κυρία Ευρυδίκη, τινάχθηκε τρομαγμένη.

«Διάβασε πολλές φορές αυτό το φυλλάδιο ;...» (Σελ. 47, στ. α').

«Ο αδελφός σου! είπε. Να κρύψουμε τα χαρτιά... και την μποτίλια!»

«Ορθή μπροστά στο τραπέζι και κόκκινη σαν μαθήτρια πού την πιάνει η κυρία να κάνει καμιά άταξία, ή καλή γυναίκα προσπαθούσε διαστικά να μαζέψη και να κρύψη την τράπουλα.»

Αλλά η Κολέττα δεν την βοηθούσε καθόλου. Η μικρούλα με τα χρυσά μαλλιά ήταν πιο εύλογη, πιο υπέρφανα και δεν την έμαλε καθόλου αν θα την έπιανε ο αδελφός της σε μία διασκέδαση, πού δεν είχε κανένα σκοπό να τού την κρύψει. Όταν ο Άγγλας μπήκε στην μικρή τραπέζια, η Κολέττα ώρμηξε, τόν έβλεπε και τού είπε με χαρά:

«Ήλθεσ τελοσπάντων, Ευτύχη!... Δείξα σοι ο Θεός!... Αν ήξερες πώς θαυοχωρίζουμν ολόμωναχο!»

«Έκαμασ τουλάχιστο τα μαθήματά σου; ρώτησε ξηρά ο αδελφός, απλάνων τού χέρι στ'ό τραπέζι, για να πάρη τα τετράδια της Κολέττας.»

Έτσι είδε το συγγυμένο πρόσωπο της θυρωρού και τα χαρτιά σκορπισμένα επάνω στα βιβλία, και αφού έβριζε μια ματιά στα τετράδια, είπε:

«Την αντίγραφή σου την άριστσή στ'ή μέση; τα προβλήματα σου ούτε καν τάρχισες!...»

«Μά, αδελφούλη μου, αποκρίθηκε η μικρούλα με τ'ό θελτικώτερο της χαμόγελο, έχω άλωση καιρό... Η κυρία Ευρυδίκη είχε την καλοσύνη να ελθή»

να μου κάμη λίγη συντροφιά... έννοιας λοιπόν...»

«Έννοια, είπε ο Άγγλας με θυμό, ότι η κυρία Ευρυδίκη θάκανε καλλίτερα να μην έρχεται εδώ να σε διακόπητ από τα μαθήματά σου και ναδειάζη της μποτίλιές μου!...»

«Ο τρόπος αυτός, άσυνείηστος για τόν ψυχρό, αλλά πάντα ευγενικόν Άγγλας, έκαμε και τή θυρωρό να θυμάση.»

«Πολύ καλά, κύριε! έρώναζε. Αφού τόσο λίγο έκτιμάτε τή φροντίδα πού»

Άγγλας, εθάνει πιά. Θα σκεφθώ έρω κανένα τρόπο, για να μνήστ'ό έξης Κολέττα λιγώτερο μόνη.»

«Τώρα μιλάτε σωστά, κύριε Άγγλας. Αντίο σας! και ό,τι είπαμε, ναρ κι' αλάτι.»

«Αμα έμειναν οι δύο τους, η Κολέττα, για να εξευμενίση τόν μεγάλο της αδελφό, ηθέλησε να τού δείξη τ'α μαθήματά της, όπως έκανε κάθε βράδυ, όταν τουλάχιστον ο Άγγλας δεν έγράφει πολύ άργα.»

«Αλλ' αυτός άκώθησε τ'α τετράδια και είπε: — Όχι, Κολέττα. Έχω έργασία. Η Κολέττα δεν επέμεινε και, χρονηδύσα στη μικρή κόμαρα, πού την ερώτιζαν όλη τα χρυσά της μαλλιά, έρώναζε:

«Έλα λοιπόν να εαμε, αδελφούλη! Έχω μια παύνα. Και σύ!...»

«Όχι τόσο, αποκρίθηκε ο Άγγλας. Φάγε σύ και εαμ πεινάσω, τρώγω κι' εγώ.»

Η μικρούλα εκάθισε μόνη μπροστά 'ς ένα γεύμα από κρέα σαγιητά. Η υπηρέτρια, πού πήγαινε από τ'ό πρωί ως τ'ό μεσημέρι, τούσ έμαγειρεύε για όλη την ημέρα.

Ένώ η Κολέττα, με μεγάλη όρεξη κατεβόγγιζε μία φέτα θραστό κρέας και μια σαλάτα από πατάτες, ο Άγγλας πήγε στη βιβλιοθήκη του, τράβηξε ένα βιβλίο κι' άρχισε να τ'ό διαβάξη με προσοχή.

Η Κολέττα έχασεν επιτέλους την ύπομονή, σηκώθηκε θάρρετά, τού τ'ό άρπαξε από τ'α χέρια και τού είπε:

«Μά είναι καιρός τώρα για διάβασμα! Έπειτα, αυτό τ'ό βιβλίο θά τ'ό ξέρησ απέξω, αφού είναι δικό σου.»

«Ο Άγγλας εσήμωσε τ'ό κεφάλι του»

είχα γι' αυτό τ'ό παιδί, ξέρω έχω τί θα κάνω στ'ό έξης. Δεν θά με νοιάση πιά ούτε τόσο και θά τ'αρίσω ολόμωναχο, σαν τ'ό σκυλί, ολόκληρης ημέρας.»

«Η Κολέττα ένόμισε χρέος της να υπερασπισθή την θυρωρό και, χαϊδεύουσα τόν όμο τού μεγάλου της αδελφού, τού είπε με τή γλυκειά της φωνή:

«Η κυρία Ευρυδίκη, Ευτύχη, έχει δικήν... Ήρώ, ότι κανείς για μένα ό,τι μπορείς αλλά δεν μπορείς και να κάθασοι στο σπίτι γι' αγάπη μου... Δεν σε βλέπω σχεδόν καθόλου κι' αυτό, σε έβατω, με λυπεί πολύ...»

«Ο Άγγλας δεν αποκρίθηκε τίποτα στην αδελφή του και άρρινε την θυρωρό να φύγη χωρίς λέξη. Έδλεπεσ εύκολα, ότι ήταν άφηρημένος, ανήσυχος, νευρικός, με όλη την προσπάθεια πού έκανε για να επιβληθή στην έννοιά του.»

«Ελάτε, κύριε Άγγλας, τού είπα καθώς έφυγε η κυρία Ευρυδίκη μην κάνετε τόν κακό, ένώ είσθε καλός. Όλος ο κόσμος τ'ό ξέρει και σ'ας εκπιά. Αλλά ένας νέος είκοσιεπτά χρονών μπορεί να καταλαβαίνη από άναντροφή ένός μικρού κοριτσιού!...»

«Καλά, καλά, έρώναζε»

«Αλλ' αυτός άκώθησε τ'α τετράδια και είπε:

«Όχι, Κολέττα. Έχω έργασία. Η Κολέττα δεν επέμεινε και, χρονηδύσα στη μικρή κόμαρα, πού την ερώτιζαν όλη τα χρυσά της μαλλιά, έρώναζε:

«Έλα λοιπόν να εαμε, αδελφούλη! Έχω μια παύνα. Και σύ!...»

«Όχι τόσο, αποκρίθηκε ο Άγγλας. Φάγε σύ και εαμ πεινάσω, τρώγω κι' εγώ.»

Η μικρούλα εκάθισε μόνη μπροστά 'ς ένα γεύμα από κρέα σαγιητά. Η υπηρέτρια, πού πήγαινε από τ'ό πρωί ως τ'ό μεσημέρι, τούσ έμαγειρεύε για όλη την ημέρα.

Ένώ η Κολέττα, με μεγάλη όρεξη κατεβόγγιζε μία φέτα θραστό κρέας και μια σαλάτα από πατάτες, ο Άγγλας πήγε στη βιβλιοθήκη του, τράβηξε ένα βιβλίο κι' άρχισε να τ'ό διαβάξη με προσοχή.

Η Κολέττα έχασεν επιτέλους την ύπομονή, σηκώθηκε θάρρετά, τού τ'ό άρπαξε από τ'α χέρια και τού είπε:

«Μά είναι καιρός τώρα για διάβασμα! Έπειτα, αυτό τ'ό βιβλίο θά τ'ό ξέρησ απέξω, αφού είναι δικό σου.»

«Ο Άγγλας εσήμωσε τ'ό κεφάλι του»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«έκρυπτε την αδελφή του εκπληκτως.»

«Πώς ξέρεις έβω, ρώτησε, ότι αυτό τ'ό φυλλάδιο είναι δικό μου; τ'ό διαβάσασ;»

«Η Κολέττα έγεινε κατακόκκινη αλλά με τή συνειθισμένη της ειλικρινεία, δεν έδίστασε να αποκρίθη:

«Δεν μου τ'ό είχες απαγορεύσει. Είδα τ'ονόμά σου στ'ό φάβυλλο και περιέργη να ιδω τί γράφεις, τ'ό άνοιξα.»

«Ο τελείφοιτος, της λατρικής σήκωσε τ'όσ ώμοσ.»

«Δεν πιστεύω να κατάλαδες πολλά πράγματα απ' αυτό! είπε.»

«Πώς; έκαμα η Κολέττα σοβαρά; μιλάς για ένα φάρμακο, ένα δηλητηρίο, πού λέγεται Ινδι κή Κάνναβις. Κ' ένόητ πολύ καλά, ότι αυτό τ'ό φάρμακο μπορεί να αποκοιμήτη έναν άνθρωπο, κατά πολύ περιέργη τρόπο...»

«Αλήθεια, κατεργαρούλα!... (Όταν δυσαρετημένος κι' αν ήταν πού έδιβάσαν εκείνο τ'ό βιβλίο ή αδελφή του, ο Άγγλας έφαινετο κι' ευχαριστημένος πού τ'ό ένόητε. Αυτό εσήμαινε, ότι ήταν έτσι καλογραμμένο, ώστε να τ'ό έννοη κι' ένα παιδί. Για να βεβαιωθί, εξακολούθησε να την εξετάξη:

«Και πώς ένεργεί αυτό τ'ό φάρμακο; Η Κολέττα συλλογίσθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα, διαμιάς, άρχισε να νάλεγε τ'ό μαθήμα της:

«Η Ινδι κή Κάνναβις είναι φυτόν πού τ'ό συλλέγουσ στας εχθασ τού Γάγγου. Είναι ναρκαωτικό δραστήριο και άκίνδυνο, γιατί έχει την ιδιότητα να δίδη μία όσση ύπνου, ακριβώς ανάλογη με τή όσση τού ναρκαωτικού.»

«Τότε λοιπόν, ρώτησε άκόμη πιο εκπληκτως ο Άγγλας, διαβάστε πολλές φορές αυτό τ'ό φυλλάδιο; τ'ό έμαθες απέξω;»

«Όχι, αποκρίθηκε η Κολέττα, αλλά μου έμεινε στη μνήμη γιατί είναι δικό σου... Στο σχολείο, όταν με ρωτούν: «τι δουλειά κάνει ο αδελφός σου;» τ'όσ λέω: «είνε σοφός» γράφει βιβλία για την Ινδι κή Κάνναβις. Κι' αυτό με κάνει να καμαρώνω μπροστά στην μαθήτριάς και στην δασκάλας.»

«Ο Άγγλας έγαμνόμελασε από ευχαρίστηση. Κ' η Κολέττα, πού είχε τελειώση τ'ό γεύμα της, έπηρε τότε θάρρος, εκάθησε στα γόνατα τού αδελφού της και ξερολιζέουσα τ'ό βιβλίο, εξακολούθησε:

«Είνε όμως και κάτι τί πού δεν τ'ό κατάλαβα. Νά, αυτοί οι πίνακες πού πιάνουν τόσες σελίδες... Τι σημαίνουν;»

«Α, αυτοί οι πίνακες, αποκρίθηκε ο συγγραφέας τού φυλλαδίου, είναι οι λογικισμοί πού δείχνουν, κατά προσέγγισιν δύο δευτερολέπτων, τή διάρκεια τού ύπνου πού προξενούσ αι διάφοροι όσσεις τού φαρμάκου. Έννόητ;»

«Ναι, έβριθόρισε σκεπτική η Κο-»

λέττα. «Όποτε... αν πη κανείς ένα ποτηράκι απ' αυτό τ'ό γιατρινό, ξέρεις π'όσην ώρα θά κοιμηθί;»

«Ακριβέστατα! άρκει να μετρήσω τή χωρητικότητα τού ποτηριού.»

«Μ' αυτό είναι καταπληκτικό! έρώναζε με θαυμασμό τ'ε μικρούλα. Και τ'ό βρήκες μόνος σου; Μπράβο, αδελφούλη!»

«Ο Άγγλας επικροτέλασε και είπε: — Έννοείται! αν ή κακοτυχία δεν μανάγκαζε να διακόψω της σπουδές μου, θά έκανα γρήγορα μεγάλο όνομα στην επιστήμη. Τώρα, είμαι αναγκασμένος να γυρίσω και να μαζέσω Άγγελίες.»

«Ας είνε... δεν θά μείνω έτσι πάντα!...» (Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΠΕΣ της ημέρας, στας Αθήνας, φανερώθηκε μιά μεγάλη κλοπή.

«Ενας υπάλληλος της Εθνικής Τραπεζής συνενώθηκε μ' ένα νέο και τού έδινε να εισπράττη έντάλματα, πού τ'ά έτοίμαζε και τ'ά πλαστογραφούσε ο ίδιος. Μ' αυτόν τον τρόπο έκλεψαν και μαφράθηκαν οι δύο τους καμιά εζηνητάρια χιλιάδες και, αν ή κλοπή δεν φανερώνονταν τόσο γρήγορα, είχαν σκοπό να βάλουν στ'ό χέρι ένα-δύο εκατομμύρια. Το περιέργη και τ'ό συζηνητικό, αν θέλετε, 'ς αυτή τή βρωμοδουλειά, είναι ότι ο νέος, ο συνένοχος τού τραπεζιτικού υπαλλήλου, είναι ένας δυστυχισμένος φθισικός, πού έσκόπευε να πάρη τ'α χρήματα και να πάη 'ς ένα σανατόριο της Ελβετίας, για να... πεθάνη. Ο πτωχός ηθέλε να περάση εύτυχισμένος της τελευταίας τουλάχιστον ημέρας της ζωής του...»

Αλλά εκτός απ' αυτή τή λεπτομέρεια, ή ιστορία του δεν σ'ας θυμίζει τόν Ευτόγιο Άγγλας; Έτσι κι' αυτές κατώρθωσε να βάλη στο χέρι, από ένα κατάρματο τού Παρισιού, ένα εκατομμύριο. Η διαφορά είναι, ότι ο Άγγλας, καθώς θά ιδίτη έμα προχωρήση λιγάκι ο «Μικρός Έρρίκος Δαλλινώ», έκαμα τή δουλειά του καλλίτερα, τεχνικώτερα και ότι ο ταμίας της Τραπεζής, ο δυστυχισμένος εκείνος Σομά, δεν ήταν συνένοχος τού νέου, αλλά θυμά του. Κι' άλλη άκόμη διαφορά: τή μεγάλη και τή γοήγορη περιουσία ο Άγγλας, πού ήταν πολύ καλά στην ύγεια του, την ηθέλε όχι για να πεθάνη, αλλά για να

ζήση ευχαριστημένος. Γι' αυτό σκέπητ-κε κι' άπεράσισε να πλουτίση μ' ένα έγκλημα, με μιά κλοπή, άλλο ζήτημα, αν έλογαρίζε χωρίς τόν ξενοδόχο, πού 'ς αυτή τήν περίσταση είναι ο μικρός Έρρίκος. Καθώς θά ιδίτη άργότερα, αυτές έσεκαπέλας: τόν Άγγλας και τόν αναγκάζει να τιμωρηθί μονάχος του με τόν τρόπο πού άξιζε τ'ό φοβερό του έγκλημα. Γιατί ο άθλιος δεν έκλεψε μόνο τ'α χρήματα της Τραπεζής, αλλά είχε πάρη και τ'ό λαίμο του τόν πτωχό ταμία με όλη τήν οικογένεια.

Έτόσια, βλέπετε, γίνονται ετόν κόσμον συχνά. Ακόμη κι' εδώ, όπου ή εγκληματικότητα δεν είναι τόσο... προωδευμένη, όσο στις μεγαλουπόλειτες Εύρώπης, έχομε κρούματα σαν τ'ό προχθεσινό της Εθνικής Τραπεζής. Και αν τ'α περιγράφου και σ'ας τ'α μανθάνου παιδαγωγικοί μυθιστοριογράφοι σαν τόν Ιούλιο Σανσέλ, δεν τ'ό κάνουν βέβαια μόνο για να σ'ας διασκεδάξουν, αλλά προπάντων για να σ'ας δείχνουν τ'α κακά, τ'α φοβερά έπακόλουθα πού έχει τ'ό έγκλημα για τόν εγκληματία. Έξασνα ο φθισικός νέος της πραγματικότητας, πού όνειρευθήκε να περάση της τελευταίας του ημέρας στ'ό Δαδός, με όλες της άναπαύσεις, πού θά μπορούσαν και να παρατήνουν τή ζωή του, θά κλεισθί σε μιά φυλακή, όπου θά πεθάνη γρηγορότερα. Έξ'ίδιο κι' ο Άγγλας τού μυθιστορηματος. Κουνηούσε μιά εύτυχισμένη ζωή, όλο διασκεδάσι και απόλαυσι, χωρίς έργασια, και βρήκε τόν οικρότερο θάνατο!

Έτόσιος είναι ο νόμος της ζωής. Όσοι έχουσ κάποιαν ευνοία ή επιτηδεύτητα, δεν μπορούσν να τή μεταχειρίζονται για τ'ό κακό, για τ'ό έγκλημα, για τήν κλοπή. Αν είναι εύτυχεσ, θά δυστυχίσου. Αν είναι δυστυχεσ, θά γίνουσ περισσότερο. Δεν υπάρχει παράδειγμα κλέπτου κατωχρατού, άπατεώνας, πού να επλούτησε και να έζησε ήσυχος. Όλοι αυτοί φανερώνονται στ'ό τέλος και δυστυχοσ. Όση κι' αν είναι ή ευφορία των, κάνουν τή μεγαλήτερη κουταμάρα τού κόσμου πού δεν τή μεταχειρίζονται πάντα με τιμιότητα. Μόνον ό τίμιος ζή εύτυχίς, και όταν είναι κανείς έζυπνος, έχει τόσα τίμα μέσα για να πλουτίση! Αυτό διδάσκει ή πείρα της ζωής, και αυτό διδάσινονται τα παιδιά από τ'α παιδαγωγικά μυθιστορήματα, πού άντικαθιστούσ τήν πείρα. Πολλά απ' αυτά, όπως ο «Μικρός Έρρίκος Δαλλινώ», είναι διασκεδαστικές ιστορίες τεχνικών έγκλημάτων και άκόμη πιο τεχνικών άνακαλύψων. Αλλά όπως περιγράφεται ή άρετή, για να την αγαπά κανείς και να την μιμηται, έτσι περιγράφεται και ή κακία, για να την άποστρέφεται και να τήν άποφεύγη.

Σ'ας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

«Ο Άγγλας, αντί να γράψη...»

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΥΝΩΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Είνε αλήθεια; επαναλαμβάνει, κρατών το ιδρωμένον μέτωπόν του. Θε μου! Μαζευς; πάλιν τὰ σκρόπια χαρτιά, καὶ ἕνα-ἕνα τὰ διαβάζει όλα...

Ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆ τὸν ἀπορροφᾷ τόσο, ὥστε δὲν ἔχει πλέον ἀντίληψιν οὔτε τοῦ τόπου, οὔτε τοῦ χρόνου. Ἀψιμῶναι, εἶτι εὐρίσκειται μέσα εἰς ἕν ἄμαξι, τὸ ὅποιον τὸν πηγάζει εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον. Δὲν ἐννοεῖ κανὴν ἀπὸ πόσῃ ὧρᾳ τρέχει τὸ ἀμάξι αὐτό. «Κι» αἰσθάνεται τὴν μεγαλητέραν ἐκπληξίν, ὅταν ὁ ἀμαξιλάτης τὸ σταματᾷ καὶ μίᾱ βραχνῇ φωνῇ τὸν εἰδοποιεῖ:

- Ὁ κύριος μαρκήσιος ἔθεσας!
- Πῶς; κἀρνεῖ ἀνακρηθῶν ὁ κ. Δερινύ. «Ἐφθασα... Μα ποῦ εἶμαι λοιπὸν;
- Εἰς τοῦ Σίμωνος τοῦ Σκυλοκε-

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κύριος Χόλκερ καὶ ἡ κόρη του, ποῦ γνωρίζουν τὸ μυστικόν, περιμένουν ἀνυπομονῶς τὴν ἐπιστροφήν τοῦ μαρκησίου.

Ἐβράδυσας, καὶ ὁ Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰν ηυαυχῇ σοβαρῶς, ἕτοιμάζεται νὰ μεταβῆ εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἀπέγεινεν ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ δικηγόρος Ροβέρτος Σαρπαντιέ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ φορεῖ τὸ ἐπανωφόρι του, εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Βασιλικοῦ Ξενοδοχείου, τὸν πλησιάζει ἕνας ἐφημεριοδότης καὶ τῷ ἐγγεῖρκει ἕνα γραμματικῶν κλειστόν. Καὶ ἐνῶ ὁ κομιστής φεύγει χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ὁ κ. Χόλκερ τὸ ἀποσφρατίζει καὶ ἀναγινώσκει:

«Διὰ τὸ συμφέρον σας, διὰ τὸ συμφέρον τῆς κόρης σας, μὴ μείνετε οὔτε ἡμέραν περισσώτερον εἰς τὸ Λονδίνον!»

«— Ὅχι δά! φθουρίζει ὁ Ἀμερικανός. Κ' ἕκατόν ἡμέρας ἐν ἀνάγκῃ θὰ μείνω! Τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ φίλος μου

τοῦ κ. Δερινύ ἔχει, ξεφύρετε, τὴν ιδέαν, εἶτι ὁ νέος ποῦ κατεδικάσθη εἰς πενταετὴ καταναγκαστικὰ ἔργα, δὲν εἶνε ὁ κλέπτης «Ρ» ἀλλὰ ὁ νέτεκτιδ Μωρίς Ζιλάρ.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ Ἀμερικανός, προσποιούμενος μεγάλην ἐκπληξίν, μὰ γιατί θὰ ἐπῆγαιναν ἐπὶ Ν τ ρ ο ὕ λ ι, φεύγοντες ἀπὸ ἐδῶ;

— Γινὰ νὰ κάρουν ἕνα κομμάτι ἀπὸ κάποιαν ἐπιστολὴν, ποῦ ἔγραφεν ὁ κατὰδικος, ὀλίγας στιγμᾶς μετὰ τὴν σύλληψίν του, εἰς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Ν τ ρ ο ὕ λ ι. Ὁ φίλος τοῦ Μαρκησίου καὶ πρηνήσθη ἔπειθετο νὰ παραβάλλῃ τὸ γράψιμον αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς μετὰ τὸ γράψιμον τοῦ Ζιλάρ, διὰ βεβαιωθῆ πλέον, εἶτι ὁ συλληφθεὶς ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν ἦτο ὁ νέτεκτιδ.

Τὰς πληροφορίας αὐτὰς ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς ἔδωσε τότε μᾶλλον προθύμως, καθ' ὅσον ἐγνωρίζεν, εἶτι ὁ ἐπισκέπτης του ἦτο ὁ ζῆλπος Ἀμερικανός, ἡ εἰκὼν τοῦ ὁποῖου εἶχε δημοσιευσθῆ εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας. Ὁ κ. Χόλκερ τὸν εὐχαρίστησε θερμῶς, τὸν ἀπε-

φάλου! ἄπαντᾷ ἕνας ἄνθρωπος μὲ κασκέττον, ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα τοῦ αυτοκινήτου του. Μπράβο, Ροβέρτε! ἐξακολουθεῖ ἀποτετινόμενος πρὸς τὸν σφεῖρ. Καλὰ τὰ κατὰφες! Βίμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐσέ.

Ὁ μαρκήσιος τρίθει τὰ μάτια του, νομίζων εἰς ὄνειρέυεται.

Τὸ αυτοκίνητον εἶχε σταθῆ εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς μικροῦ δάσους, πλησίον ταπεινοῦ οἰκίσκου, ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ὁποῖου τρεῖς ἄνθρωποι μὲ ἀπαίσια μούτρα, τοὺς καττάζουν προσεκτικῶς.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἐρωτᾷ με ἀγωνίαν ὁ μαρκήσιος; τί με θέλετε; δὲν σῶς γνωρίζω.

— Σὰς γνωρίζω ὅμως ἐγὼ, κύριε μαρκήσιε Δερινύ, ἀποκρίνεται ὁ Σίμων. Καὶ ὁ Θωμᾶς σῶς γνωρίζει ἀκόμη καλλίτερα. Ἀλήθεια, Θωμᾶ, δὲν γνωρίζεις τὸν κύριον;

— Βεβαίωτατα! ἀποκρίνεται γελῶν ὁ γέρον μεταμορρωτής. Καὶ τὸν κύριον γνωρίζω, καὶ τὸ πόσο ἀξίζει ἐπίσης.

Πᾶσα ἀντίστασις εἶνε ματαία. Ὁ μαρκήσιος Δερινύ εἶνε ἀιγμάλωτος τοῦ Σκυλοκεφάλου.

Δερινύ καὶ ὁ καλὸς ἐκείνος Μωρίς Ζιλάρ εἶμπορεῖ νὰ μὲ χρειάζωνται, δὲν θὰ τοὺς ἐγκαταλείψω βέβαια».

— Φώναξέ μου ἐν' ἀμάξῃ! διατάσσει τὸν θυρωρὸν τοῦ ξενοδοχείου. Ἰρήγορα!

Ὁ Ἀμερικανός δίδει τὴν διευθυντὴν εἰς τὸν ἀμαξιαν, ἀναβαίνει εἰς τὸ ἀμάξι καί, ἔξειδων τὸν χαρτί, τὸ ὅποιον εἶχε λαρότη ἀπὸ τὸν θυμὸν του, προσπαθεῖ νὰ μαντεύσῃ ποῖος εἶμπορεῖ νὰ τῷ ἐστειλῆν ἐκεῖνο τὸ γράμμα.

«Κάποιος ἀστὴρ ἴσως, σκέπτεται, ὀψώνων τοὺς ὧμους» εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀγαθοῦν κάτι τέτοιες σαχλὲς φάρσες. Δὲν θὰ δώσω σημασίαν.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, ἐρωτᾷ τὸν διευθυντὴν τῆς φυλακῆς, τὸν ὅποιον ἐξήγησε μόλις κατέβη ἀπὸ τ' ἀμάξι, ὅν ὁ κύριος Μαρκήσιος Δερινύ κ' ἕνας φίλος του ποῦ τὸν συνόδαυ, ἐτελειώσαν τὴν ἐπίσκεψιν ποῦ θὰ ἔκαμναν σήμερα ἐπὶν κατὰδικον «Ρ»;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ διευθυντῆς; ἔφυγαν πρὸ πολλῶν ὧρᾶν, ἀφ' οὗ εἶδαν τὸν κατὰδικον, Νομίζω, εἶτι ἐπρόκειτο νὰ μεταδοῦν ἀπὸ ἐδῶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Ν τ ρ ο ὕ λ ι. Ὁ φίλος

χαϊρέτησε καὶ ἔτρεξε, με δευτέρον αὐτοκίνητον, εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Ντροῦλι.

Καὶ ἐδῶ ἐπίσης τὸν ἐπληροφόρησαν ἀμέσως, εἶτι ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Ροβέρτος Σαρπαντιέ εἶδαν μίᾱ στιγμὴν τὸν κ. Ἀστυνόμον καὶ ἀνεχώρησαν πρὸ πολλῶν ὧρᾶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοῦ εἶπουν ποῦ θὰ ἐπῆγαιναν.

Ὁ κ. Χόλκερ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἤτοιμάζετο νὰναβῆ πάλιν εἰς τὸ ἀμάξι, τὸν ἐπληρώσεν μίᾱ μικρὰ ἀνθρώπις καί, τείνουςα ἕνα μπουκετάκι ἀπὸ μαντζέδες, ὑψώθη εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν τῆς καὶ τῷ ἐφίθουρε γαλλιστί:

«— Φυλαγθῆτε!»

Δυστυχῶς ὁ Οὐβίλιαν Χόλκερ ἀγνοεῖ τὴν γλῶσσαν τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ καὶ ἡ λέξις αὐτῆ δὲν τῷ λέγει τίποτε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μικρὰ τοῦ τὴν ἐναναλέγει δύο τρεῖς φορές, τὴν ἐπαναλαμβάνει μαζί τῆς μηχανικῶς καὶ ὁ Ἀμερικανός. Ἐκείνη τότε, νομίσασα εἶτι ὁ κύριος τὴν ἐνόησε, τρέπεται εἰς φυγὴν κ' ἐξαφανίζεται, πρὶν συνέλθῃ ὁ κ. Χόλκερ ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του.

(Ἔπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΩΜΙΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἰδὲ σελ. 42).

Χορτασθεῖς τέλος κρέατος καὶ αἵματος, ὁ νέος ἀποχωρεῖ ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ, τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον μέλλει ἢ αὐτῇ νὰ διαλύσῃ. Ἄν ὅμως οἱ ἡχηροὶ βρυχηθμοὶ παρημποδίσαν τοὺς ὄχληρους ὁμοίους του νὰ πλησιασῶν, ἄς ἑτέροι ἐξήγειραν τὴν προσοχὴν ἐτέρων, μικροτέρων, τῶν θωῶν (σακακίων), οἱ ὅποιοι ἐκ τῆς φωνῆς ἐπληροφόρηθησαν, εἶτι γεῦμα θανμάσιον ὑλιστάται εἰς τὴν κοιλότητά του πυκνοῦ θανμώνος. Οἱ θῶες προσέρχονται, ἀλλὰ θραδῶς, ἐπεραζόμενοι: ὑπὸ τῆς πείνης ἀλλὰ καὶ τοῦ φόβου. Ἐπὶ τέλους ἐξέρχονται τῶν θάμων, ἐξάγουν τὰς εἰσίας κεφαλαίων τῶν μετὰ μετὰ ἐξουσία τὰ εὐρέως τεταμένα, καὶ προχωροῦν δαιλῶς, με βῆμα σταθερὸν, ὡς ζῶα νοήμονα, τὰ ὅποια ἐμάθαν νὰ υποπεύωνται τὴν γειτονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ τοῦ λευκοῦ.

Ἄνθρωπος ἀπὸ αὐτοῦ, ὁ μᾶλλον ἴσως πετῶν, πλησιάζει διαγράφων κύκλους, μετὰ τὸ οὗς προσεκτικῶς τεταμένον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ ρύγχος ἐστραμμένον πρὸς τὸ προκλητικὸν ἔδραμα, τὸ ὅποιον ὁροῦ σχεδὸν ἀπὸ μικρᾶν μετὰ λαίμαργίας, τὴν ὅποιαν ὁ φόβος καὶ ἡ ὑποψία καθιστοῦν κωμικήν.

Τέλος ἡ ἀπόστασις ἐμικρύνθη τόσο, ὥστε νὰ ἐγγίσῃ τὸ λείψανον διὰ τοῦ ρύγχους. Ἡ λαίμαργία ὑπερικρῆ τὸν φόβον. Τότε τὰ γεγονότα διαδέχονται ἀλλήλα. Ἦχος βαρῦς κινουμένων μεγάλων πτερύγων ἀκούεται, καὶ πρὸ τοῦ θνησιμαίου κατέρχονται δύο μέγιστοι μαρμακοῦ (κειλόρυνθες), πελαργοὶ φαλακροί. Μεγαλειώδεις καὶ ὑπερήφανοι, φαίνονται ὡσεὶ ἐντροπέμμενοι: μήπως τρίτοι τινὲς ὡσεὶ συλλάβουν ἐπ' αὐτοφῶφ τρώγοντας τόσο ἀποτρόπαια ὑπέλοιπα.

Ὅποια ταπεινότης τῆς σεβασμιότητός των, ἂν ἐφωρῶντο τρώγοντες βρωμερίτης! Στρέφονται: περὶ τὸ θνησιμαίον, θραδῶς καὶ μετὰ θήματα μεγάλα, ἐπειτα τὸ πλησιάζουν καὶ τὸ κεντοῦν διὰ τοῦ ράμφους, εὐρίσκοντες δὲ αὐτῶ τῆς ἀρεσκείας των, τρώγουν καὶ ἀφίνουν κατὰ μέρος πᾶσαν τὴν προηγουμένως ἐπιδειχθεῖσαν μεγαλοπρέπειαν καὶ δῆθεν ἀπέχθησαν. Μᾶλλον αἰσχρονοῦνται τώρα ὡς μὴ δυνάμενοι νὰ καταπίνουν διπλᾶ τεμάχια. Οἱ ἐντροπαλοὶ καὶ οἱ οἰηματῖαι εἶνε πάντοτε τοιοῦτοι. Μόλις ὅμως ἤρθε ἡ ἀρεσκεία των, καὶ ἰδοὺ ἕνας γύφ μετὰ φαλακρῶν τὴν κεφαλήν, προσέρχεται καὶ, καταπίπτων μετὰ ἐκείνων τῶν δύο, ἀναβαίνει καὶ καθορῆται εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πλαγιῶς κειμένου σκελετώδους λείψανου. Θὰ ὑποθέσετε βεβαίως, εἶτι θὰ συναρθῇ μάχη ἀμπατηρά. Τίποτε! Οἱ πελαργοὶ, διὰ πρῆ-

ματος κωμικοῦ ἐπισθοχώρησαν, μὴ ἀναμειναντες καὶ τὴν ἐπιθεσιν τοῦ νεωστὶ προσελθόντος. Διὰ τοῦ ράμφους αὐτῶν τοῦ ἰσχυροῦ, οἱ πελαργοὶ θὰ ὑπερισχυον ἴσως τοῦ ὄχληροῦ. Ἀλλὰ οἱ κωμικῶδες οὔτοι ὅπαδοι τῆς εἰρήνης δὲν ἔχουν οὐδὲ σταγόνα αἵματος φιλομάχου εἰς τὰς φλέβας των. Ἐπὶ στιγμῇ, μετὰ τὰ πτερά ἀνοιγόμενα, προσπιπὴνται διὰ τοῦ μακροῦ γελοίου ράμφους των, τὰσιν πρὸς ἐπιθεσιν, ἐκδέχωνσιν πολεμικῆν, ἀλλ' αὐτῆ οὐδῶλως ταρόσσει τὸν γύφα, ἔστις ἐξακολουθεῖ τρώγων. Οὗτος γνωρίζει καλῶς τοὺς ἀντικαλοῦς τούτους καὶ τὰς κωμικὰς των ψευδαιετίαις, διὲτι πολυλάκεις ἐτρέφε θεοίους αὐτῶν εἰς φυγὴν δι' ἀπλήρη ἀπειλήν.

Πράγματι, μόνον διὰ νὰ σώσων τὰ προσχέματα, οἱ δύο φαλακροὶ πελαργοὶ μένον ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητοι, στήριξομενοι εἰς τοὺς μακροὺς αὐτῶν πόδας, εἰς ἀπόστασιν θεμάτων τινῶν ἀπὸ τοῦ λείψανου, τὸ ὅποιον ἐνῶ μετὰ βλεπματος λαίμαργον παρατηροῦν, προσπιπὴνται εἰς τὴν πλῆρη ἀπάθειαν. Μετὰ ταῦτα ἀκαμπτοὶ ὡς στρατιῶται γερμανοὶ μετὰ βῆμα-περαλῆσεως, κἀμνον μετὰ βολὴν, προχωροῦν μετὰ μικρὰ θήματα καὶ ἐθάσαντες τέλος ἐπισθεν ἕνος θάμου, ἱπανται βαρῶς πρὸς τ' ἄνω, διευθυνόμενοι εἰς χώρους μᾶλλον εὐνοϊκούς.

Δεύτερος γύφ, τρίτος γύφ, ὀλίγηρος ἀγέλη ἐπιπίπτει βαθμῶδεν ἐπὶ τῶν λείψανων. Βεβαίως, οἱ ἐπερχόμενοι δὲν γίνονται εὐαρέστως δεκτοὶ ὑπὸ τῶν προηγηθέντων, συχνότατα μάχαι συναπτονται, τὰ ράμφη συγκρούονται, ἀλλὰ ταχέως καὶ ἀνευ πολῦ δυσἀρέστων συνεπειδῶν. Ὅλοι σπεύδου νὰ χορτάσων καὶ δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ δαπανοῦν εἰς μικρὰς ἐρίδας. Καὶ πάντοτε καθήμενος εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ σκελετοῦ τῶν πλευρῶν, ὁ πρῶτος γύφ μετὰ τὴν φαλακρῶν κεφαλὴν, φαίνεται, καίτοι συμμετέχων λαίμαργῶς τοῦ γεύματος, ὡς προεδρεύων τῶν συνδεσίων αὐτοῦ.

Ἀλλὰ κ' ἐδῶ, ὡς καὶ παντοῦ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπικρατήσῃ διαρκῆς δικτατορία! Καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν γυφῶν μετ' ὀλίγον ἐκθρονίζεται ὑπὸ μεγάλου κρέατος, ἔχοντας λευκὸν περιλαίμιον, ὅστις διὰ τοῦ ἀπειλητικοῦ ράμφους του, τὸν τρέπει εἰς φυγὴν. Οἱ νικηταὶ τῶν φαλακρῶν πελαργῶν αἰσθάνονται τώρα καὶ οὔτοι τὴν ταπεινότην τῆς ἡττης, ἂν καὶ εἶνε εἰκόσιν ἐναντίον ἑνός, ἂν καὶ ὁ νέος κατακτητής, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἀνάστημα αὐτῶν, εἶνε λίαν μικρός. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν σημαίνει, διὲτι εἶνε θαρραλέος μαχητής ὁ κρέας, καὶ τὰ ζῶα τῶν δασῶν γνωρίζουν τὴν ἰκανότητα του αὐτῆν.

Οἱ γύφες, ἐπισθοχωροῦντες καὶ τιθέμενοι μετὰ σεβασμοῦ πέραν τῶν ἀμόρφων πλέον ὑπολειμμάτων, τῶν ὁποίων αἱ

πλευραὶ καὶ οἱ σπόνδυλοι, κατατμηθέντες καὶ καθαρισθέντες ὑπὸ τῶσαν σταγόνων καὶ μετὰ τῶσες ἐρέξεις, φαίνονται πλέον λευκοὶ καὶ γυμνοὶ, ἴστανται ἀποφασισμένοι ν' ἀναμεινῶν μέχρις οὗ ὁ νέος ἐπιδρομαῦς χορτασθεῖς, τοὺς ἀκαλλάξῃ τῆς παρουσίας του, μεταβαίνων ἄλλωθ. Ἀλλ' ἡ ἀφίξις καὶ ἄλλων κοράκων, καθιστώσα βριστικήν τὴν αἰφνιδίαν ταχέην κατάληψιν, ἀναγκάζει τοὺς γύφας ν' ἀπομακρυνθοῦν, βαρεῖς ἐκ τῆς πολυφαγίας διὰ χυλαίνοντος θήματος καὶ μετὰ τούτου ν' ἀνυψωθοῦν ἱπτάμενοι πρὸς τὸν ἄερα.

Μετὰ τοὺς κρέατας, αἱ θαινκαὶ ἐπερχόμεναι μεταφέρου καὶ διασκορπίζου τῆ δὲ κακῆς τὰ μεγάλα ἔσθια, τὰ ὅποια αἱ σταγόνες αὐτῶν δὲν ἡδονήθησαν νὰ καταθρᾶσων. Ἐκ δὲ τῶν τελευταίων τούτων λείψανων, τῶν θεωρουμένων γυμνῶν, ἔχι μόνον αἱ ἐξαγαλατὶ κατορθοῦν ν' ἀνεύρουν ἀκόμη τροφὴν, ἀλλὰ καὶ μύρμηκας καὶ νεκροφόροι (ἐντομα) νὰ χορτασθοῦν τελείως. Οὕτως ἡ ζωὴ παρέργεται, ὡς διαρκῆς ἀγωνία μετὰ τρώγοντων καὶ τρωγομένων. (Κατὰ τὸν Forbin) Ν. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Καρ. ΙΒ'.)

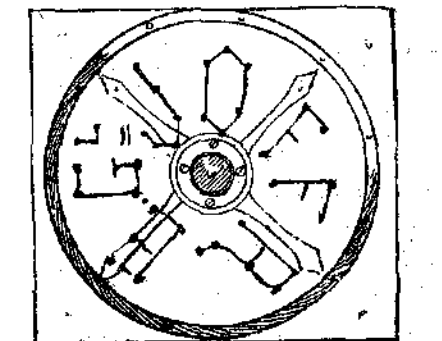
α) Παιγνῶν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐζώνου

	ΔΑΥ			
ΘΗ	ΤΠ	ΘΗ		
ΒΑΙ	ΠΙ	Α	ΑΡ	ΝΑΙ
ΓΟΣ	Ε	ΡΟΣ		
	ΣΠΑΡ			

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε ναποτελέσθων τὰ ἔνματα πέντε πόλεων συγχρόνων, ἀλλὰ γνωστων καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Πύξις τοῦ 4ου βύβλιον

α) Συνδεόμενων τῶν στιγμάτων διαγράμμων, ἀναγινώσκονται: G (general) Joffro. — Ψλασσάν, Φλώρινα, Φιλίππιας, Κοζάνη. — γ) Après une bonne recolte, on peut braver la famine. 2. La page du livre est grande. 3. L' eau de la source est limpide.

Ίδε τον Όμιλον των Σελίων

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του, Κεφ. Β'

ΤΙ ΝΑ ΕΙΝΕ;..

— Είπε όμως και κάτι άλλο, που διαφέρει και από την κολακείαν και από την χαίρετικίαν, αλλά που βλέπεται και πληγώνει όσον και τα δύο μαζί.

— Δηλαδή;
— Άκουσε. Ήμουν μαθήτρια. Δεν θυμώμαι τί συνέβη στο σχολειόν μας, που έδωσαν άφορμή στη Νίτσα, μιά συμμάθητριά μας, να γράψη ένα ποίημα. Περιωρισθή να το δείξη μόνον εις την πλέον έμπιστον φίλην της, συστήρασα συγχρόνως έχειμύθειαν. Αλλά αυτή, ίσως από υπερβολικόν θαυμασμόν και υπερηφάνειαν διά τις προόδους της φίλης της, άνεκείνου το παράγει, κάντοσε υπό έχειμύθειαν, εις όλας μας. Και μετ' ολίγον έκταραφήμε την Νίτσα να αναγνώση εις έπήκουσν όλης της τάξεως το έργον της. Ήκουσε τότε τόσους έπαινους κ' έδέχθη συγχαρητήρια τόσον θερμά και ειλικρινή, όστε επί τέλους έπίστευσε και αυτή πως «κάνει έκταρα».

— Έκκλητη τότε κι έντροπισμένη έκτύπησε τάς φίλας της, και τάς ειλε να γελούν χαίρετικώς σχολιάζουσαι το «σχολόν» και τότε το βλέμμα της μετεβλήθη εις βλέμμα φρίκης και αποτροπισμού. Άς όμως να είχαν πράγματι τόσον καιρέκακη ψυχήν οι φίλαι της Νίτσας και μόνον εύτελής κολακεία να υπηγόρευε τούς έπαινους που της έκαμιν προηγουμένως;
— Έώρα κ' εγώ; άλήθησα.

Ελληνική Αίγλη

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

Όλοι γύρω από το τραπέζι. Φιλία φεγγοβολούν αναμμένα τα φώτα της αιδούσης, και επάνω εις το καταπρόσωπον κάλυμμα του, το γλύκισμα, το ζυμωμένο από το χέρι της μητέρας, λαμβάνει όλας τάς αποχρώσεις των άφρών που πλέτουν κάθιστα επάνω του τό μαντικά βλέμματα, προσπαθόντα με τās αϊχμάς των να φθάσουν και να εβρύνουν το στήλβον κορμμένον νόμισμα. Δίπλα ανοιγμένο το πιάνο, με τά άστράπτοντα κρηοπήγιά του, με άνοικτά τό φύλλα της μουσικής, γύρω τό παράθυρον κλειστό, κατακεκταμένα τά βαρεία παραπετάσματα σάν μεγάλα πετάρα, και επάνω τό μεγάλο ρολόγι με τούς δακτυλοδεικτούντας δείκτας του, συνθλιβόν τόν δόντου χρόνον έκτακαπαίστως. Όλοι γύρω από τό τραπέζι, διά τά στελιωμέν προς τόν μελωδίασαν του κελουδόντος γέλατος τόν αποχαριετισμόν, τούς χαρούπους θρήνηους τών άρμάτων, τό τελευταίον φίλημα επί τού άστράπτοντος κήλιους τού άφρόδους ποτού: Είπε εδώ ο παππούς

με τόν στέφανον τών λευκών κήλιών του, με τό βαθύ βλέμμα τό θαμβωμένον και ημικλείστον από τό πολύ φώς, που προσπαθεί ν' άνερευνήση τόν δρόμον του, από τόν ούρανον τού όποίου έν άστρον άκόμη βυθίζεται, έν άστρον από τά όλγια που μένον δια τά φωτίσταν τόσην άπόστασιν. εις όσην μόνον διακρίνεται ο σταυρός.
Είπε εδώ μαζί μας ο άρχηγός τού μικρού μας κήλιους ο πλοίαρχος τού μικρού μας κλήιους, τού ήλεκτροφωτισίου άπόμε και σηκαιοστολισμένου, άφήκε τόν κοιτανίσκον του και κπήλας κοντά μας να λάβη τά τιμαλίφη δώρα τού σεβασμού και της στοργής.
Είπε εδώ η μητέρα, ειπε επάνω μας άπλωμένα οι θερμαί της πέρυγες, επάνω από την φωλεύαν μας, και επελαύνει τραγύρα ο άνεμος όρημτικός και μέσα βασιλεύει άτάραχος η άτιμώφαιρη της γαλήνη; και γύρω της οι μικροί της γεωσοί, που άν εβδυναν οι λαμπτήρες, και εβυθίζετο η αίθουσα εις τό σκότος, δά την ερώτισην ή άγνή, η άθήνα άνταύγει τόν μπιών των, και άν τά εδάδη γεμεριαν ή άγνή, που άναπνέουν την άήλην της γλακτώδους μιορμυγής, άποφυλλισθόν και ριπθόν εις τόν άνεμον, δά αναβλύση κύμα άρώματος από την φυχήν των. Τά μαλλάκια των σκορπούν εις τούς όμους των σάν χρυσά νομισματα αναοίθηται, και νομίζει κανείς, καθώς γάθονται κοντά με τόν Παππού, ότι αι άκτινές των θέλουν ν' αναλώσουν την πυκνήν χιόνα της κόρης του. Όλοι είμεθα εδώ σφιγμένοι, και κοντά μας η λευκή μας χρουαλίς, που τόρρα σκορπίζει τό μέλι της χαράς όλόγυρα της, και άδύριον θ' άνοίξη τό περά της να μάς φέγη, όλοι εδώ, άναμένοντες να κτυπήση η νεκρώσιμος κηπάνα τού παλαιού χρόνου, που άβύνη ήσυχά και άδύριβα εις τό σκότος, με τάς νεκρικής λαμπάδας της παλλομένης άστροφεγγίτης και με τάς μελανάς ταινίας τών σκορπισμένων νεφών...

Τέλλος Άγεας

ΛΥΣΙΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ο Άδαλβέρτος Στίφερ, διδάσκαλος τού περιφημού πρίγκιπος Μέττερνιχ (του επί 40 έτη πρωθυπουργού της Αυστρίας) έδωσε μιάν ήμέραν εις τόν μικρόν μητήρη του, ένώπιον της μητέρας του, να λύση τό βής πρόβλημα:

«Ίδού άγνωστά κοντάλια τών 12 καρατίων ειμπορούν να κατασκευασθών από 83 δωδεκάκιδας κουνελιών τών 13 καρατίων, όταν έκείνα ειנם βαρύτερα κατά μισήν ούγγιαν από αυτά.»

Ο νεαρός πρίγκιψ έλογόριαζε κ' έλογόριαζεν, αλλά πού να λύση τέτοιον πρόβλημα! Επιστέλους η μητέρα του τόν έλυθηθή και, παρμβαίνουσα, ειπε:

— Μα, καλέ μου κίριε Στίφερ, όσάκις συμβαίνει κανένα τέτοιο 'ς έμάς, ο χρόνος μας στέλλει άπλώς τά κοντάλια και τόν λογαριασμό, τόν όποϊον πληρώνωμε, χωρίς να σπαζώμε τό κεφάλι μας! Ατιδούς

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑΡΝΙ

Άγριή την όχθη ποταμού άμέριστο περιγν. Έξαρνα λύκος έρχεται Κι' άμέως τό άρχινά:

«Πούς σούδωσε την άδεια και πός τολμής να πήρς άπ' τό δικό μου τό νερό, χωρίς παρά να δίγης;

— Όχι, άφέντη λύκο μου τό άπαντά τόρνικι «Άπ' τό δικό σου έρω ποτέ Δέν ήμια τό νεράκι»

— Πέρον, ε' έκαιολούθησε ο λύκος, ενολυμοβος. (Μόλις προχθής τό έμαθα), και με κακολοίδους!

— Πέριον δέν ειχα γεννηθί...

— Ώταν ο αδελφός σου!

— Μα έγω δέν έγω ούτ' αδελφός...

— Έ! δάταν ο βοσκός σου!

Η μήλας τά μαντόκυλα, που σός φυλέν σάν κώνι Πράγμα σπουδαίο, πολύτιμο; (Πού να τούς βρή τό μάτι!) Μαντά, ο λύκος βέλτωντας πός πέρα δέν τά βράζει, Όρμα στο δόστυχο τάρι και τό κατασπαράζει.

(Μετάρρασις) Κλέφτικο Βόλι

ΨΙΧΟΥΛΑ

Όπως τό παραμύθιο λεράνει τό κάταστρο χιόνι, έτσι και μιά φαρμακερή πνοή μορρεϊ να λεκιάση για πάντα την ευτυχία μας.

Ίδσο πού εύκολο φαίνεται να περιγράψω στερεότυπα τών ήλιου και την σελήνη, τη θάλασσα και τό βουνά, τη μέρα και τη νύχτα, να ψάλλω τούς αιώνιους ύμνους στην άνοιξη και στο φθινόπωρο, παρά να γράψω μιά σκέψη που να μνή την είτε άλλος πριν από μένα!

Βασιλέως ο Βουλγαροκτόνος

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Μπαμπάς:—Παλητόπαιδο! Να μην προδίδωσής κάτι πέτος...

Ο μικρός:—Και δέν χείρεσαι, μπαμπά, που γλυτώνουμε ε' έξοδο τού ενδακτικού και τών κεινούργων βιβλίων;

Έστάλη υπό της Έλλάδος τού Κωνσταντίνου

Ο Μπέμπης πριν κοιμηθί:—Μαμά, άν ιδώ κακά όνειρο, να με ευνήσής!

Έστάλη υπό της Μεγάλης Έλλάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Αθήναι, 38 όδός Εθναϊδων την 4ην Ιανουαρίου 1916

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εύχαριστώ εύχαρίστως τ' άγαπητά μου παιδιά, που μου εύχηθήσαν καλή Πρωτοχρονιά με κέρτες, με γράμματα, με κπιλλίετα, και... με έσκαπόματα. Δέν μπορώ να τυχώ, από τών έρωτων τών Φύτων και τού Άγίου Ιωάννου, αυτό τό πόλλον έπρεψ να τυχώ, από τών Τρίτην. Όστε μην άνησυχίσετε όσοι δέν έχετε άπάντησιν σήμερα. Θα έχετε εις τό προσηξί.

Πρασιμιά, Πυγολαμπίς, τά άκία έπισκεπήσια. Το όνομα επάνω, και τίποτε άλλο. Άλλά με τά περιστέρια, τά παραδάκια, τά άνθάκια, δέν εινε πολύ σίμ. Το χαρτί όμως ειμπορεί να εινε και χρωματιστόν, ειμπορεί να έχη και χρυσήν κόψη. Δέν ε' έχω ξεχάστ καθύλον, Μαγαθονομιά; άπεκάντιας σ' ενθύμια πολύ αυγή, άφού μέλιστα μου διδής και άφωρημν. Σου εύχομαι προσωπικά και να μη κήμης τόσην κατέχρησιν ρούτ-μπόλι. Έλάξ κ' η μου έσταίει κ' εύχαριστώ.

Βεβαίως, Ναυτάκι τών Σπετσών, ή Α. Β. Υ. ο πρίγκιψ Παύλος εινα και φέτος συνδρομητής μου. Αλλά έπαθε και ο έπίκου που ήπαλιν πολλά. Την ε' έδησιν της άναρώσεως Του, δημοσιευμένη εις την Άλληλογραφίαν τού 1ου φύλλου (σελίς 11, στ. 6.) δέν την είδα, διότι ήτο επάνω από τάς είδείας και ένόμισαν ότι η συνέγεια της Άλληλογραφίας ήτο μόνον κάτω από αυτές. Όχι, τό προνόμιον τών τώμων δέν ισχύει πλέον.

Κατά την στατιστικήν, που μου στέλλει ο Ήρωσ της Έπαναστάσεως, τά άγρία υπερέχον τά κορίτσια εις την Σ. Σ. Σ. και κατά την β' έξαμημίαν τού 1915. Αλλά ε' τά θέλας αυτά! Δέν ε' είδες πλέον; —Και σή, Τραγουδή της Δευτεριάς. ε' Άς λήξη ή μάχη...

Η Ήρωική Σάμος μου γράφει συγχαρητήρια διά τού; καλαιστέρους μου συνδρομητάς: Ένα Χιωτάκι και Βασιλειον τών Βουλγαροκτόνων και προσθέτει: Έίμαι περίεργη να ιδώ άν ύπάρξη κι' άλλος καλαιστέρος. Αλλά δέν τό πιστεύω, εκτός άν κανένας προσθήξη και τά χρόνια τού σ' επίρινη ή... μαμά μου ή ή... μπαμπάς μου, όπου; Έκαμ και τό Ένα Χιωτάκι, προσθέσαν και τά χρόνια της αδελφής του, που ένεγράφη τό 1898. Άπ' ο εύλογημένος δέν ήλχε άκόμη γεννηθί, και προσθέτει από τότε:»

Και τό Ένα Χιωτάκι μου γράφει: «Η καίμενη ή Ήρωική Σάμος δά εινη άπαρηγόρητη με τόν άναντον τού σκόλου της. Δέν άφριβέλλω, ότι η ήλθεια του δό γέμιν μεγαλοκρησπιστάτη, εκτός άν τόν άρπαξή ο ύπηρέτης και τόν έβριφε στο ποτάμι. Δέν δά έύσθεθη κανένας ύποχρωματικός συνδρομητής να της σταίη άλλον διά ταχυδρομικήν δέματος;»

Όσάκις έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Κάκια, Μέγας Ναπολέων, Βάριον Σέλις, Ήρωϊς Έλληνοπούλα, Σαυδή Πεταλούδα, Τία, Παριώ Ναντόπουλο, Πληρωμένος Ήρωϊσμός, και Άργοβόλοίετα. Έστέλεισα τάς παραγγελίας των και τούς εύχαριστώ όλους.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τά εξής: «Η Τράτα». — «Οι Γρούλλοι». — «Έπιστολή άνέμων». — «Περιστέρια». — «Χαρισμένο στον πόλεμο». — «Τό τέλος μιάς βασιλείας». — «Σε φεγγάρι». — «Λουλούδι». — «Τό Νέον Έτος». — «Την έπαθαν». — «Ανέκδοτον Άλεξ. Δουαζ». — «Τό δειπνον χωρίς άρτον». — «Σ'έναν άδελφό». — Παιδ. Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΑΓΛΑΪΑ Η. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ (Σαυδή Πεταλούδα) εν Αθήναις, Α Βραβείον 148ου και 150ου Διαγωνισμ. Αύσων Πνευμ. Άσκήσων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ Η ΑΝΑΝΤΩΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Τά Μαθητικά Πνεύματα καλούτιστα και, αύτην την φοράν, νομίζω, πρώτοτυπα. — Έν γενει: Σελί; από τάς μεταφωτήρας,.... τού 1916.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ (Όδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανωστά αν δέν συνοδεύεται από τού διαικρίματος φα 1, Τά έγκρινόμενα ή άνανωστάμετα ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α άνηκουν εις άγρία, και όσα από Κ εις κορίτσια.)

Νέα Ψευδώνυμα: Τελευταίος Παλαιολόγος, δ. Δόξα τών Ψαών, α. (ΠΜ.) Αμαρυνθία Αρτεμης, κ. (ΠΜ.) Φιλόλαος, δ. (ΠΝ.) Βασιλεϊς τών Μυρωδώνων, α. (ΕΛ.) Κόρη Ναυτιά, κ. (Π.) Σπετσιόμοτος Αξιδος, α. (Π.) Αγκυλίκου Τριανταφύλλο, κ. (ΝΙ.) Αιπόμοτος Πολιτιστής, α. (ΚΜ) Συλβατωμένη Πόλι, α. (ΚΚ.) Νεράϊδα τού Βοσπόρου, κ. (ΜΓ.) Νόρα, κ. (ΑΚ.) Αετός, α. (ΑΤ.) Φύστος της Πατιόδος, δ. (ΝΠ.) Ήρωσ της Έπαναστάσεως α. (ΑΦ.) Ζήτω η Διάπλασις, α. (ΝΚ.) Αμάραντος Αξία, κ. (ΙΒ.) Άφρικανός Αδων, α. (ΠΚ.).

Ανανωστά ψευδώνυμων: Ασιρον Έσπερον, α. Κυματοβόλος Ποσειδών, α. Δευκή Νουφαρα, κ. Μλαουτοναπλισμένη Γαλαδένια, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επινυμούν ν' άνατλάξουν: Η Τελλέγγος (0) με Ήρωα τού 1913, Βασιλειον τών Βουλγαροκτόνων, Άθος τών Αιτωρών, Αδων και με όλους τούς ήρωας, ήρωϊδίας και ρωμαντικούς. — Ο Νεαρός Ντέικωπι (0) με Ήρωα τού 1913, Κυριατίουσαν Κυανόλευκον, Κερκυραϊκόν Διάβολον, Τίανον, Κόδρις.

Η Διάπλασις άσπάξεται τούς φίλους της Φαληρωτικού Ζιζάνιον (εύχαριστώ δι' όσα γράφεις) Άφρικανόν Αέοντα (έσταίετα) Ένδοξον Γαλλίαν (έσταίετα, εύχαριστώ) Αδελωκάτωσαν τού Βυζαντίου (δέξιας, αι Άσκήσαι; που δημοσιεύω, εινα από τάς συλλογής; που έπεδλήθησαν εις τόν Διαγωνισμόν τέτοιος δά προκηρυχθί πάλιν τόν Μάϊον, ώστε έχη τόν νου σου να λάβης μέρος). Ζήτω η Διάπλασις (εύχαριστώ διά τό έσκαπόμα) Ένετικόν Αέοντα (με την έπιμνήν δά νικήσης, αύτην την άτυχίαν) Κ. Γ. Διαμ. (αι περιστάσεις, πέσον και πρόπερσι, δέν μου επέτρεψαν να κάμω όλους αυτούς τούς διαγωνισμούς: άλλ' έπέτρεψό φέτος να ήμουν) Στενηραχωτάκι (έσταίετα έγινης καλά;) Νεράϊ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΓΛΑΪΑ Η. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΛΟΥΚΑΣ Ν. ΚΡΙΤΗΣ (Δόξαμενή Έλλάς) εν Ίωαννίνους, Α Βραβείον 148ου Διαγωνισμ. Αύσων Πνευμ. Άσκήσων.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ (Γωθεισπάδα) εν Πατραις Α Βραβείον 160ου Διαγωνισμ. Αύσων Πνευματικών Άσκήσων.

ΑΘΑΝ. Π. ΡΕΜΠΟΥΛΚΑΤΣΟΣ (Έλλάς τού Κωνσταντινου) εν Καλάμας, Α Βραβ. 148ου Διαγ. Αύσων και Β' 15ου Διαγ. Έσκαπ.

δων τῶν βοσπόρων (εἶδος, ὅτι ἐναρκίθη γράμμα μου) Νόσαν (χάρις πολὺ) Τοικουρίαν (δὲν εἰλάω ἐπὶ τῇ Ἑργακίπσῳ τῶν Ἀλλαιών δὲν σοῦ ἐστὲν ἀκόμη «Μ. Μιστιλά» ἴσως θά τὸ ἔληρομήνησ') Ἀστρον' Βοικουρὸν (Ἑλαβα, εὐχαριστῶ) Τρελλὸν Κεφαλλωνίτην (Ἑλαβα, εὐχαριστῶ) Ὀνεϊρώδ' Ἑλλάδα (ἑστεία) Τροικαιοῦρον Ἀγαδά (καί) Νέον Ἑλληνα (δουσιγῶ, δὲν ἐδορθώσαντο) Ἄντ. Ν. Ἰγγλέσην (εἶνε συνδρομητὴς καὶ μένει εἰς τὸ Παλλάδιον) Νεαῖον Ντίετινιβ (ἐστεία) Ἀκτὴν, Ἐθνηκὸν Ἰδαῶδες κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς Ἑλαβα μετὰ τὴν 4ην Ἰανουαρίου, ἑαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 15-του Διαγωνισμοῦ Δύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν ἔω ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

63. Δεξιγράφος

Πόλεμ ἀρχαίαν κ' ἕδοςον
Με μίαν Ἑβραϊαν ἐνάσιον
Καὶ χῶρον τῆς Βαλκανικῆς
Ἀμέσως ἔστρυπύκω.

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατρίδος

64. Στοιχειόγραφος

Ὁπως εἶνε ἀν πασίσης,
εἰς τοὺς κήτους εὐδοιάζον.
Ἐνα γράμμ' ἂν τοῦ, κολλήσης,
πόλιν σοῦ περιουσιάζον.

Ἐσάλη ἀπὸ τὴν φιλελευθέρων Καρνευαίων

65. Στοιχειοτονογράφος

Ἄν τὸν τόνον μεταβάσης
Πόλεως τῆς Γερμανίας
Κί ἔνα γράμμα τῆς ἀλλέτης,
Θά ἴδης μετ' ἀπορίας
Νά φανερῶθῇ ντυμένος
Ἄνθρωπος ἱερωμένος.

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Πόδου τοῦ Ἑλληνησμοῦ

66. Φάκελλος

Νάνηκατασταθὸν οἱ ἀστερισκοὶ καὶ αἱ σιγμῆαι
διὰ γρημμάτων αὐτῶς,
ὄστε νάγαγγύσκωνται: ὀ-
ριζοντίως ἔνω, Ρωμαῖος
οἴκῳ κάτω, νῆσοι τοῦ
Αἰγαίου καθέως ὄκειψ,
ἀσικηρικῇ διαίρεσι; ἀρι-
στερῶστατὺς τῶν Περσῶν
διαγωνίως; ἀρχαῖος γεωγῶ-
φῶ, καὶ φωτὸν παροχθίων.

Εἰς δὲ τὴν κορυφὴν, δεξιὰ ἀπόστολος καὶ ἀριστερὰ γεωμετρικὸν σχῆμα.

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθηματος τῆς Πατρίδος

67. Τρίγωνον

=== Ἀρχαῖος νομοθέτης,
=== Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος,
=== Πρόσωπον τῆς Π. Λαθίας.
=== Μεταχί.
=== Σάμωρον

Καὶ καθέως τὰ ἴδια.
Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλωνίτη

68. Λογοπαίγιον

Ἡτῶν εἴμα εὐκρίκει τὸ βῆμα τῶν στρατιωτῶν,
Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Καλλικέχγου Φαιδίου

69. Ἀνεροτιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Νά εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων τοιαῦτα, ὅστε ταρχικὰ τῶν ναποτελοῦν περιφημον ὄρος τῆς Ἑλλάδος:

Ὁυδείς, ὠγαίος, ἀδύνατος, ἡμέρα, κόλπος, ἀσσηρῆς, φῶς, μέρος, ἄσρον.

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Στεναμοῦ τοῦ Ἀνεμοῦ

70. Φωνηεντόλιπον

σ - πθ;

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Τροικαιοῦρου Ἀγαδάς

71. Γρίφος

Μ Μ	ἄρε	τρι		ἦτο	ἦτο
		τρι	τ	:	
	τρι	τρι		ἦτο	ἦτο
		τρι		ἦτο	

Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Κάρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40
496. Ἑράκλειος (Ἥρα, Κλειώ, ζ).--498. Πιθκοσ (πι, θῆ, Κῶς).--497. Κορέα-μορέξ.
498. ΑΜΥΝΤΑΣ 499. Α

Ο Ι Α Ρ Ι Σ Τ Α
ΕΝΟΦΘΝ Α - Ρ Ι Σ - Τ Ο - Μ Ε - Ν Η Σ
Α Α Ρ Ο Τ Α Μ Ε - Σ Ι Σ
Α Σ Ι Σ Ν Η Σ
Α Ω 500. Ἀριστίππος--τύπος =
Σ Ν Ἄρη; + (τόκος--Κῶς;) τὸ (Δημόσιος--Ἴο;=) δήμος=ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ.
Σ--501. Λύκος (ΛΙΑΗ, ΚΩΣΤΑ,) --502. ΚΑΠΑΡΙΣ-ΚΡΟΙΣΟΣ (Κερίνη, ἌΡαχθος; Πῶουτον, Ἀνίθα; ΡάουΣ, Ἰαίνου, Σίθη, ραΣ.)--503. Μακάριος οἱ ἐθειμένος, διὰ αὐτοῦ ἐληθήσονται.--504. Ὁ,τι σπειρῆς, θά θρῆσης. (σο εἰς πῶρ-εἰς - θα-θερ εἰς εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

1σ'--62

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΡΗΤΗ, Σῆς εὐχαριστῶ θερμῶς, διότι μὲ συμπεριελάβετε εἰς τὸ ψηφολέτην.

Διαθέτω ὑπερεκατόν (120--130) φύλων: **ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ**

1σ'--64

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ (Περικηρῆσιον, Τελλέαρρος)

Ἐπονηφῆσιος Δημοσηφῆσιματος τοῦ 1915 ὑποστηριζόμενος ἐφ' ὑπερεκατόν ὁπαδῶν του, ὑπὸ τῶν συλλέγων

ΚΡΗΤΗ, ἘΝΩΣΙΣ

καὶ ὑπὸ τῶν: Ἐθνηκῶ Ὀνεϊרון, Ἐνὸς Χιωτῆ, Ἐθνενοῦς Ἰδανηκοῦ, καὶ τῶν ἀπαταχοῦ φίλων του.

1σ'--65

ΑΓΑΠΗΤΟΝ ἘΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Τὸ ψευδοῦνον σου τοῦ ἐν μέρει ἀλήθεφε καὶ δὲν παρῆσι, νάληθῆθῃ ὁλόκληρο, ὅα τὸ ψηφίσω μὲ ὑπερνεκόντα φίλους μου, Βίβλο εὐχαριστημένος; **ΠΕΡΑΚΤΗΡΙΟΝ**

1σ'--61
Σεσημαχιωτάκι, μετὰ εὐχαριστίας εὐχαριστῶ **Μποσοῦ**

1σ'--63
ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΑΡΙΟΝΟΣ, Ἄνθα τῆς Σαμποῦς, Ἑρωϊκῇ Κεγῆτῇ καὶ Ὀλυμπιονίκῃ, σοῦ εὐχομαι ἀπὸ καρδιά; εὐνοῦν τὸ νέον ἔτος. **ΑΣΤΥ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ**

1σ'--65

Ἐψησιαθὺς ἀυθομιητος κατὰ τὴν τελευταία ἔκαλγη χωρὶς νά θέσω ὑποθήκητα, κατέρχομαι εἰς τὸ Δημοσηφῆσιμα, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐθνηκῶ Ὀνεϊרון μὲ ὑπερδιακοσίους φίλους. Ἐψησιαθὺς λοιπὸν ὄλο το

ΕΝΔΟΣΟ ΣΟΥΛΙ

1σ'--67

Ἡ ΝΕΑ ἙΛΛΑΣ εἶνε ἐξῆθ' πρὸς τὸ Δημοσηφῆσιμα τοῦ 1915. Θά ὑποστηρήθῃ μόνον τὸν **ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑΣ** καὶ τὴν **ΔΟΣΑΜΕΝΗΝ ἙΛΛΑΔΑ** ἀνεφαρξῆτος κομματικῆς χροιάς. Ἰενηκῶ Ἀρχηγός: **ΕΥΓΕΝΕΣ ἸΔΑΝΙΚΟΝ**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιευκρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 30 Δεκεμ. --4 Ἰανουαρι.

ΑΘΗΝΩΝ: Κ. Α. Κροντηρῶς, Στα. Γ. Βεντούρης, Κων. Φρ. Κρίστης, Ἄνδρ. Γ. Παπαῆς, Μαρία Χ. Τρονανόου, Δ. Η. Μαρκεῆς, Μαζμουλοῦ, Δημ. Λ. Ἐλευθερίου, Κούλα Α. Κονταρίνη, Μελ. Γ. Μελεάγρου, Ποιήτρια Σαμποῦ, Ἐμμ. Μανούλας, Ἄντ. Β. Γιανῆς, Ἐμ. Ο. Κασσαβέτης.

ΑΡΓΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Πακαθανασίου.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀναστ. Α. Πικροδημητρός.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηροπούλου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Μακεδόν.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Σπυρ. Γ. Γεωργιάδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γ.Θ. Χαμηλιώτης, Γεώργιος Α' Δημ. Γ. Δασύλλας, Λίτσα Γερ. Δασύλλα, Λουκία Α. Κοκολιθή, Θεοδώρα Ἀντ. Κόλλα, Κωνστ. Μπίνας, Ἐθα.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀναστ. Σ. Παπαδόπουλος, Ἀναστ. Β. Βασιλείου.

ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Δοσηνοσέφης Βασιλεύς.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωρ. Κ. Κουτασιάνης.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κ.Α. Πολυζουσιάδης, Ἰω.Δ. Πολυζουσιάδης.

ΠΕΡΑΠΗΣ: Γ. Π. Παπακρήτος, Ἐπ. Α. Καραβῆς, Α. Γ. Παπαλαζοῦ, Πάνας Χ. Κολοβῆς, Νένη Γ. Ριζιάνη, Γ. Ε. Βέγυος, Λουκάς Γ. Μπακούδος, Ν. Ζ. Ζωγράφος, Κων. Γ. Ἀγαπόσης, Γ. Μιχαλάκος, Βασ. Εὐθυμίου, Δημ. Π. Βαργῆς.

ΠΟΡΟΥ: Στυλ. Δορῆς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπαῆ, Ἀντυ. Α. Ζάμπα, Εὐφρομία Ι. Φένεζου.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεωρ. Γ. Λεπιδούλου.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ἰωαν. Αθ. Τσιοβαριδῆς, Ὀλυμπία Π. Γιαννοπούλου, Μαρία Ε. Τρομηρέα, Ζωή Ε. Τρομηρέα, Ἰσabelle Ι. Ἀναγνωστῆ, Καλλιόπη Νικητοπούλου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μιχ. Τσαρῆς, Παναγιώτης Πόδας, Κύρκειον Ἄσμα, Σωτ. Π. Πετροπούλου, Νικ. Ἀν. Ἀνατόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΑΣ: Ἀναστ. Χρ. Λεμπήσης, Ἰωάν. Χ. Νίκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ἐνόμια ἐτέθησαν εἰς τὴν πληρωθὶδα καὶ ἐληφθησαν οἱ ἐξῆς δύο: **ΚΩΝΣΤ. ΦΡ. ΚΡΙΣΤΗΣ** ἐν Ἀθήνασι καὶ **ΚΩΝΣΤ. ΜΗΝΙΑΣ** ἐν Κερασίῳ, οἱ ὅσσοι ἔνα γράφησαν διὰ τῆς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟῦ ΕΤΟΥΣ

Εἶνε Ὁ Νεὸς Τόμος τῆς „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ τοῦ 1915

Με τὰς 420 σελίδας του.—Με τὰς 460 εἰκόνας του.—Με τὸν θαυμάσιον «Μικρὸν Μετανάστην»—Με τὸ περιεργότατον ἀστρονομικὸν μυθιστόρημα ἡ «Κασσέτινα».—Με τὰς ὄραιας «Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολάς» τοῦ Φαίδωνος.—Καὶ μὲ χιλιάδα ἄλλα.

Τιμῆται: **ΛΑΕΤΟΣ** δραχμ. 8.—**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχμ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελευτῶν εἰς τὸν ἐμβαζόντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχ. ἐπιταγῆς